

Rose

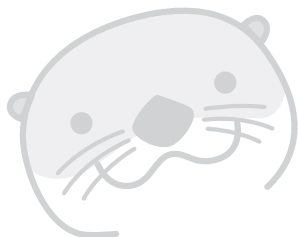
ผู้คนในวังหลวง ล้วนหลอกลวงข้าทั้งนั้น 1

ร เรือในมหาสมุทร

เขียน

寤墨 (Wu Mo)

ภาพประกอบ

ก ร อ ่ า น คื อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

ตอนที่เข้าไปในห้อง

เซียวเฟิงเหมียนเห็นจงเจีย้อ่านตำราอยู่ที่โต๊ะเขียนหนังสือ
เมื่อมองดูดี ๆ จึงทราบว่างเจีย้อีกกำลังศึกษาเรื่องการฝังเข็ม

—ร เรือในมหาสมุทร

หนังสือคุณภาพ
โดยอรินทรกรุป

คำนำสำนักพิมพ์

จากนักเขียนรางวัลซีไรต์ประจำปี 2560 เรื่อง *สิงโตนอกคอก* สู่นิยายบอยเลิฟแนวจินโບราณเรื่องแรก *ผู้คนในวังหลวงล้วนหลอกลวงข้าทั้งนั้น* 1 ที่จะพาทุกคนไปพบกับเรื่องราวความลับที่ซุกซ่อนไว้ในวังหลวงอันยิ่งใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเกมการเมือง การปกครอง ความสัมพันธ์ในครอบครัว ความโลภ ความริษยา คำสาป ไปจนถึงความลับที่ชื่อว่าความรัก

เพราะคำสาปของเขี้ยวเฟิงเหมียนหรือนายเอกของเรา ทำให้แม้แต่ตัวเขาเองก็มีความลับปกปิดมากมายเช่นกัน ตัวละครทุกตัวเต็มไปด้วยความลับที่รอวันเปิดเผย ขอให้นักอ่านทุกท่านลุ้นและสนุกกับการไขความลับไปที่ละนิด พร้อมเปิดดวงใจน้อยๆ ของเขี้ยวเฟิงเหมียนไปพร้อมๆ กับฮ้องโต้กันนะคะ

Rose

คำนำผู้เขียน

สวัสดีคุณผู้อ่านทุกท่าน ทั้งนักอ่านหน้าใหม่และเหล่านักอ่านที่ติดตามกันมา ขอขอบคุณที่เลือกหนังสือเล่มนี้มาเป็นเพื่อนสร้างความบันเทิงให้กับท่าน หวังว่าท่านจะได้พบกับความสุขในระหว่างที่เดินทางไปพบกับเหล่าตัวละครแห่งวังหลวง

ช่วงปีที่หนังสือเล่มนี้ตีพิมพ์เป็นช่วงที่ยากลำบากของประเทศไทยและของโลกด้วย ผู้อ่านหลายท่านคงอยู่ในสถานการณ์ที่น่าสยดสยอง ในบางครั้งชีวิตก็ได้หยิบยื่นชะตาอันโหดร้ายให้แก่เรา เป็นเรื่องที่เราไม่อาจปฏิเสธได้ เหมือนกับปานแดงบนฝ่ามือ เหมือนกับตำแหน่งอันสับสนห่อหุ้มโดยสายเลือด เหมือนกับการสมรสอันเกิดขึ้นโดยมิได้ตั้งใจ การจะเดินทางผ่านช่วงเวลาที่ยากลำบากไปนั้น ตัวละครบางตัวก็ใช้ความอดทน ใช้ความเข้าใจที่มอบให้แก่คนรอบข้าง ใช้ความกล้าหาญ หรือแม้แต่ใช้การยอมรับที่มีต่อโชคชะตา

หากคุณผู้อ่านที่รักกำลังเผชิญกับช่วงเวลาอันไม่น่ารื่นรมย์ของชีวิต ผู้เขียนหวังว่าตัวละครเหล่านี้จะเป็นเพื่อนที่ให้ความอบอุ่นแก่คุณได้สักระยะหนึ่ง ให้พวกเขาแบ่งปันความกล้าหาญ ความอดทน ความเข้าใจ เข้าใจ หรือการยอมรับในชีวิตให้คุณ จับมือคุณ และพาเดินทางผ่านวันเวลาอันโหดร้ายและเขี้ยวกราก

ขอให้ดวงใจของคุณเป็นดวงประทีปที่คุ้มครองคุณเสมอ

เชิญจุดดวงไฟนั้นและก้าวไปข้างหน้าเพื่อสำรวจการผจญภัยในวังหลวง

ร เรือในมหาสมุทร

สารบัญ

บทที่ 1	บูโมโโจวไม่ยอมเข้าวังหลวง	1
บทที่ 2	เซียวเพิงเหมียนตรวจอาการฮ่องเต้	11
บทที่ 3	ท่านอ่องผาแฝดและองค์รัชทายาท	25
บทที่ 4	จงคุนเหอกับซูหลี่จวิน	38
บทที่ 5	แม่ทัพลีเดินทางกลับเมืองหลวง	48
บทที่ 6	ตระกูลสีหูลขอการสมรส	63
บทที่ 7	จงหลินหมู่กับสี่เล่เยเหลียง	74
บทที่ 8	กำบังกายสามหน	82
บทที่ 9	แม่ทัพลี่ย้ายเข้าเรือนหอ	96
บทที่ 10	วันแสนเหนื่อยของผู้ตรวจการซู่	108
บทที่ 11	อดีตตระกูลจี้	122
บทที่ 12	ซินอ่องกับม้าใหญ่	135
บทที่ 13	ไถ่ถามเมื่อใดจึงเป็นรักแท้	151
บทที่ 14	ท่านหมอบแห่งวังหลวงก็หลอกหลวงท่านเช่นกัน	172
บทที่ 15	พัดตัดคอ	189

บทที่ 16	ตะเกียงเต็นรำ	201
บทที่ 17	สี่เหลี่ยมเหลียงช่วยเหลื่อวานโต้ว	216
บทที่ 18	เต็มใจเสวยยาพิษ	229
บทที่ 19	หวังลี้กล้ำ ดาบนั่นคืนสนอง	245
บทที่ 20	ฮ้องเต้แห่งวังหลวงนั้นหลอกลวงเก่งที่สุด	259
บทที่ 21	ซูฟาหยางกระทำการมีอาชญาตเดา	277
บทที่ 22	ตั้มยาสิบเอ็ดหน	292
บทที่ 23	จงหลินมุ่ขึ้นม้าศึกตระกูลสี	309
บทที่ 24	แจกัันและคันห่อง	323
บทที่ 25	ชินอ่องแห่งวังหลวงนั้นหลอกลวงไม่เก่งนัก	341
บทที่ 26	ฮ้องเต้ไม่ชอบกินของร้อน	362
บทที่ 27	ซูหลี่จวินสอนบทเรียนจงเจียอี	376
บทที่ 28	นั่งตักสองหน จูบปากสองหน จูบแก้มครึ่งหน	391
บทที่ 29	แม่ทัพสี่อ่านตำรากับชินอ่อง	407

บทที่ 1

บูโมโจวไม่อยากเข้าวังหลวง

แสงจันทร์ กระจางฟ้า เพราะเป็นคืนไร้เมฆ

สายลมพัดแรงทำให้ต้นไม้คล้ายส่งเสียงกระซิบ เสือสางครวญคราง เสียงจากป่าลึกลอยมาพร้อมลม เข้ามาสู่กระท่อมน้อยหลังหนึ่งซึ่งมีศิษย์อาจารย์คู่หนึ่งอาศัยอยู่

วันจันทร์เต็มดวงแบบนี้ บูโมโจวมักจะหงุดหงิด เซียวเฟิงเหมียนรู้ดี จึงพยายามหาวิธีทำให้เขาสงบจิตสงบใจขึ้น

“อาจารย์ ข้าตม่น้ำแกงร้อนๆ ให้กินดีหรือไม่”

“อย่ามายุ่งกับข้า” อาจารย์บูโมโจวสะบัดหน้า กอดอกเหมือนเด็กน้อยโกรธพ่อแม่ ขาที่นั่งขัดสมาธิอยู่บนพื้นสั่นไม่หยุด บ่งบอกความหงุดหงิดของเจ้าตัวได้เป็นอย่างดี

เซียวเฟิงเหมียนยิ้มกับท่าทางแสนงอนของผู้อาวุโส บูโมโจวอาจารย์ของเขาเป็นหมอเทวดา แม้จะอายุมากแล้ว แต่เพราะลักษณะพิเศษทางสายเลือดจึงดูเหมือนเป็นชายอายุเพียงสามสิบ รูปลักษณ์ของบูโมโจวหนุ่มแน่น จะเห็นว่าเป็นคนแก่ก็เพียงแค่สามจุด จุดแรกคือผมอันเป็นสีขาวปลอด จุดที่สองคือแว่นสายตาวาว ซึ่งเขาต้องสวมไว้เพราะมองใกล้ๆ ไม่ค่อยเห็น และจุดที่สามคือความรู้ความสามารถซึ่งคนอายุน้อยไม่อาจมีได้

ส่วนนิสัยนั้น...เวลาหงุดหงิดแบบนี้ บูโมโจวไม่ต่างอะไรกับเด็กน้อยอายุเจ็ดขวบ

“งั้นข้าเล่นผีผาให้ท่านฟังดีหรือไม่”

“ดีเหมือนกัน” อาจารย์พยักหน้า “คงมีแต่เสียงผีผาของเจ้าเท่านั้นแหละ ที่จะพาข้าผ่านคืนจันทร์เต็มดวงแบบนี้”

โดยปกติบูโมโโจจะเร้นกายอยู่ที่กระท่อมในป่าเขา แต่หากมีคนเรียกหา อาจารย์ก็จะยอมลงเขาไปรักษาคนเจ็บป่วยในเมือง ชาวบ้านร้านตลาดลือกันว่าอาจารย์มีอายุจริงได้แปดสิบกว่าแล้ว แต่เพราะไม่ใช่คนธรรมดา จึงยังมีรูปลักษณ์หนุ่มแน่นเช่นนี้ ทว่าเรื่องที่ลือกันนั้นไม่มีผู้ใดทราบว่าเป็นจริงหรือเป็นเพียงข่าวลือลอยลม

แต่เซียวเฟิงเหมียนย่อมรู้ดี เรื่องที่บูโมโโจมีอายุมากกว่าหน้าตานั้นเป็นความจริง ผมสีขาวของอาจารย์ไม่ได้เกิดจากความชรา แท้จริงแล้วเกิดจากการที่บูโมโโจคือมารสุนัขป่า สามารถแปลงร่างเป็นสุนัขตัวใหญ่สีขาวได้ตามใจนึก ในคืนจันทร์เต็มดวงแบบนี้ เลือดสุนัขในตัวจะขับให้หมอยาบูโมโโจรู้สึกไม่สบายครั่นเนื้อครั่นตัว และรู้สึกกังวลใจจนอยากจะเห่าหอน

เซียวเฟิงเหมียนในฐานะศิษย์เอกเพียงหนึ่งเดียวจึงมีหน้าที่คอยดูแลอาจารย์ของตนให้รู้สึกสบายใจสบายกายขึ้นในคืนจันทร์เพ็ญ

ชายหนุ่มลุกไปหยิบผีผาประจำตัวของตนเอง ผีผาของเซียวเฟิงเหมียนทำจากไม้สน้ำตาล ส่วนด้านล่างยาวราวหนึ่งศอก มีรูปร่างคล้ายผลไม้ผ่าซีก ด้านบนเป็นด้ามจับยาวหนึ่งศอกอีกเช่นกัน มีหลายสาย ดัดสลับไปมาเกิดเสียงดนตรีไพเราะ

เซียวเฟิงเหมียนนำผีผาวางบนตักแล้วเริ่มเล่น ดัดผีผาไปพลางก็ร้องเพลงไปด้วย เพลงที่เขาร้องนี้ ชายหนุ่มแต่งไว้นานแล้ว มันเป็นเพลงเกี่ยวกับความรักชายหนุ่มหญิงสาว...ความรักที่เขาจะไม่วันได้รู้จัก

‘ชมดอกไม้ในฤดูดอกไม้บาน

ล่องเรือในแม่น้ำเมื่อหน้าร้อน

ก่อกองไฟในวันเวลาที่เหน็บหนาว

จากกันเมื่อยามใบไม้ร่วงโรย

ยิ้มด้วยกันเมื่อมีเรื่องดี
ร้องให้ร่วมกันเมื่อมีเรื่องร้าย
ประคองกันไปผ่านทุกข์และสุข
จากกันสุดท้ายเร็วเกินไป คาดไม่ถึง เร็วเกินไป

“แต่งได้ดี ร้องได้ดี ใครได้ฟังคงนึกว่าเจ้าเคยมีความรัก แต่ข้า
รู้ว่าอะไรเป็นอะไร จริงไหม” อาจารย์มองศิษย์รักของตนด้วยแสงจาก
ตะเกียงน้ำมัน เมื่อหอมหวลดอกกล้วยไม้ เขียวเพิงเหมียนก็เพียงแต่ยิ้มรับ
ไม่ได้ตอบอะไร

“เพลงรักของเจ้ามีคนตายเสมอ” บูโมโนวติง “ก็สมกับเป็นเจ้าแล้ว”
เขียวเพิงเหมียนผงกศีรษะ เขาไม่ได้เอ่ยรับคำชม เพียงแต่ใช้แขนเสื้อ
เช็ดผิวน้ำของตบอยู่เงิบๆ

“เจ้าเงิบก่อน” อาจารย์ยกมือห้าม

“ข้ายังไม่ได้พูด” เขียวเพิงเหมียนเงยหน้ามาเถียง

บูโมโนวติงหัวคิ้ว สีน้าอาจารย์คล้ายมีคำว่า “สั่งให้เงิบแล้วดัน
พูดขึ้นมาอีก” เปะอยู่บนหน้าผาก อาจารย์เหลือบมองไปทางประตู ทำทาง
ระแวงตระวังทำให้เขียวเพิงเหมียนรู้ว่าไม่มีใครสักคนกำลังมุ่งมาทางกระท่อม
หูของสุนัขป่ารับรู้ได้ดีเสมอ

มากลางคืน แปลว่าเป็นความลับ

แต่มาคืนเดือนแจ่ม แปลว่ามาดี

ใครกัน มีความลับและมาดี

ไม่ทันถึงสามลมหายใจ เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น

สุนัขป่าได้ยินเสียงไกลออกไปมาก ตอนที่บูโมโนวติงได้ยินเสียง เจ้าของ
เสียงต้องอยู่ห่างออกไปพอสมควร แต่ไม่ถึงลมหายใจที่สี่ คนผู้นั้นก็มา
ถึงหน้าประตู เคลื่อนที่เร็วขนาดนี้ ย่อมต้องมีวรยุทธ์สูงส่งเป็นแน่แท้

เขียวเพิงเหมียนวางฝ่ามือลง เดินออกไปเปิดประตู เมื่อเห็นคนที่อยู่
นอกประตู เขียวเพิงเหมียนรู้สึกราวหัวใจหลุดออกจากร่าง เขาประสานมือ
โค้งคำนับ ทำความเคารพ ก่อนจะเงยหน้าอีกครั้ง แล้วกล่าวทักด้วยเสียง

ที่กลบความแปลกใจและหวาดหวั่นเอาไว้ไม่ได้

“ผู้ตรวจการฯ”

เมืองหลวงตอนนี้หนาวย ฮ่องเต้พระองค์ก่อนเพิ่งสิ้นพระชนม์ได้ไม่กี่ปี แม้จะบอกว่าเพราะทรงพระประชวร แต่เป็นที่รู้กันทั่วไปว่า ตระกูลใหญ่ทั้งสาม อันได้แก่ ตระกูลชู ตระกูลสี และตระกูลเหอ ได้ลอบสังหารฮ่องเต้ หมายรวบอำนาจในวังหลวง

ฮ่องเต้พระองค์ก่อนมีพระโอรสสามพระองค์ องค์รัชทายาทอายุราวยี่สิบชันษา องค์ชายผู้น้องอีกสองพระองค์เป็นฝาแฝดกัน มีอายุน้อยกว่าพี่ชายสี่ปี ยังไม่มีผู้ใดมีทายาท

องค์รัชทายาทขึ้นครองบัลลังก์ต่อจากพระบิดา น้องชายทั้งสองขึ้นเป็นชินอ่องและจวินอ่องตามลำดับ แต่อำนาจแท้จริงกลับอยู่ที่ประมุขทั้งสามตระกูล

ประมุขตระกูลชู ดำรงตำแหน่งอัครมหาเสนาบดีแผนกช่าง¹ และให้ลูกชายตัวเองเป็นเสนาบดีกระทรวงพิธีการ ดึงตำแหน่งสูงมาไว้กับตนเองทั้งหมด

ประมุขตระกูลสี เดิมเป็นแม่ทัพใหญ่อยู่แล้ว หลังฮ่องเต้องค์ก่อนสิ้นพระชนม์ ก็สั่งให้ญาติตนเองเป็นทั้งเสนาบดีกระทรวงยุทธนาการ บ้างกระทรวงโยธาธิการ บ้าง กุมภาพันธ์ไว้เบ็ดเสร็จ

ประมุขตระกูลเหอ ดำรงตำแหน่งอัครมหาเสนาบดีแผนกเสมียนกลาง² และให้น้องชายของตัวเองเป็นเสนาบดีกระทรวงขุนนาง คอยดูแลการรับคนเข้าราชการหรือโยกย้ายงานต่าง ๆ

สามตระกูลใช้อำนาจตามใจตนไม่เกรงกลัวฟ้าดิน ฮ่องเต้องค์ปัจจุบันนามว่า จงเจียอี่ แม้จะอายุเข้าวัยหนุ่มแล้ว แต่ก็ยังไร้พิษสง ข้าร้ายยังเกิดป่วยเป็นโรคไม่ทราบสาเหตุ ต้องนั่งรถเข็นไม่ออกจากราชการ ฝ่ายชินอ่อง

¹ หน่วยงานซึ่งดูแลกระทรวงทั้ง 6 ได้แก่ กระทรวงโยธาธิการ กระทรวงยุทธนาการ กระทรวงขุนนาง กระทรวงราชทัณฑ์ กระทรวงพิธีการ และกระทรวงครัวเรือน

² หน่วยงานซึ่งเป็นที่ปรึกษาของฮ่องเต้ในด้านการเมืองการปกครอง ตรวจการงานต่าง ๆ

นามว่า จงหลินมู่ แม้จะดำรงตำแหน่งเป็นขุนนางในราชสำนักมาตั้งแต่
ฮ่องเต้องค์ก่อนยังทรงพระชนม์ เป็นคนฉลาดหลักแหลม แต่ยังอ่อนเยาว์
เกินจะต่อกรกับเขี้ยวเสือเล็บมังกร ส่วนจวินอ่องนามว่า จงคุณเหอ ก็หลุด
จากทำนองคลองธรรม มุ่งทางสายมาร ยากจะฝากบ้านเมืองไว้ได้

คนที่มิสายเลือดใกล้ชิดพี่น้องทั้งสามนี้มีไม่มากนัก กล่าวให้ชัดคือ
มีเพียงคนเดียว เขาไม่ได้แซ่จาง แต่แซ่ชู่ เป็นพี่ชายของฮ่องเฮาในฮ่องเต้
พระองค์ก่อน จึงนับได้ว่าเป็นท่านลุงของฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน ชายผู้นี้ยัง
ในราชสำนักมานาน รู้ลู่ทางลมพอละฝากประเทศไว้ในกำมือได้

แต่กลับเป็นคนทรยศ!

พระญาติคนสุดท้าย ท่านขุนนางชู่หลี่จวิน ขณะนี้ดำรงตำแหน่ง
ผู้ตรวจการแผ่นดิน ก่อนหน้านั้นได้ร่วมมือกับสามตระกูลใหญ่หวังรวบ
อำนาจ จึงลอบปลงพระชนม์ฮ่องเฮาตนเอง นับเป็นขุนนางชื่อฉาวโฉ่
ประชาชนสาปแช่งที่สุดในแผ่นดิน

และชายคนนั้นก็มายืนอยู่ต่อหน้าเขี้ยวเฟิงเหมียนในเวลาอันแล้ว

“ขอภัยสุหยินที่มารบกวนดึกดื่นเช่นนี้ ข้ามีเรื่องต้องขอร้องท่านหมอ”
เสียงเรียบแต่หนักแน่นหลุดออกจากริมฝีปากหยักงามดั่งคันศร
ชู่หลี่จวินอายุได้สี่สิบกว่าปี มีใบหน้างดงามแบบบุรุษ เรือนผมหยักศก
สีปีกนกกา ร่างกายสูงใหญ่หน้าเกรงขาม ทำยืนดูออกกว่าเป็นคนสุขุม
แต่แววตาแฝงความอันตรายไว้ภายใน

เขี้ยวเฟิงเหมียนกลั้นใจยิ้มให้ชายใจทราตรงหน้า ปากขยับพูด
เสียงเบาสุภาพ “กระท่อมเราอยู่บนป่าเขาห่างไกลผู้คน ท่านผู้ตรวจการ
อุตสาหมาถึงนี้ อาจารย์ทำให้ท่านลำบากแล้ว”

“อาจารย์งั้นหรือ แม่นางไม่ใช่สุหยินของเขาหรือ?”

เขี้ยวเฟิงเหมียนหลบทาต่ำ “ผู้น้อยเป็นเพียงศิษย์ในเรื่องหยูกยา
เท่านั้น”

ไม่แปลกที่ชู่หลี่จวินจะเข้าใจผิด เพราะเขี้ยวเฟิงเหมียนอยู่ในชุดของ
สตรีชาวบ้าน ไว้ผมยาวปักปิ่นเรียบๆ กิริยาท่าทางก็อ่อนหวานน่าชื่นชม

ตั้งแต่จำความได้ เขี้ยวเฟิงเหมียนรู้ว่าตนเองเป็นชาย แต่พ่อแม่

และอาจารย์ได้เลี้ยงดูเขาให้แต่งกายเป็นหญิงมาตลอด ถูกเลี้ยงในฐานะผู้หญิงตั้งแต่เล็ก จนอายุยี่สิบสามก็ยังคงสภาพแต่งกายเป็นหญิง เรื่องนี้เป็นเรื่องปกติสำหรับเขี้ยวเฟิงเหมียน แต่จะทำไมเพราะเหตุใดนั้น มันมีที่มาที่ไปอยู่

เขี้ยวเฟิงเหมียนนำผู้ตรวจการฯเข้ามาในกระท่อม ฝ่ายอาจารย์พอเห็นหน้าคนมาเยี่ยมก็สะดุ้งโหยง ลูกขึ้นคำนับขุนนางใหญ่สองสามหน ปากก็ถามว่า “ท่านผู้ตรวจการมีเรื่องอะไรจึงแวะมากลางคืนเช่นนี้”

“เชิญท่านผู้ตรวจการนั่งก่อน” เขี้ยวเฟิงเหมียนเป็นฝ่ายเชิญ เพราะรู้ว่าอาจารย์ของตนกำลังตกอกตกใจ คงไม่มีทางเชิญแขกนั่งหรือรินชาให้แน่ เผลอๆ บูโมโฉวอาจตกใจกลัวจนกลายร่างเป็นสุนัขแล้ววิ่งออกไปเห่าหอนดวงจันทร์เสียเลยก็ได้

ซูหลี่จวินนั่งลงบนเบาะเก่าๆ ทำทางของเขาสง่างามจนทำให้ชาวของทุกชั้นในกระท่อมโหม่มๆ นี้ดูผิดที่ผิดทางไปหมด โต๊ะไม้เก่าคร่ำคร่าและแคร่ที่อยู่อีกฝั่งห้องแทบจะขยับขาทั้งสี่เดินออกไปที่อื่น เพื่อจะได้ไม่ต้องอยู่ใกล้รัศมีผู้ดีอันเรืองรองของท่านขุนนางใหญ่ สองมือเรียวงามของเขาวางบนตัก ตามองบูโมโฉวจนคนครึ่งสุนัขต้องยอมนั่งลงประจันหน้าด้วย

“ผู้น้อยจะไปเอาชามาให้” เขี้ยวเฟิงเหมียนยิ้มอ่อนหวาน ใจนึกว่าจะไปเอาเข็มพิษมาเพื่อไว้ด้วย

“ไม่จำเป็น ข้าไม่ยากรบกวณ” ซูหลี่จวินพูดคล้ายได้ยืนยันความในใจ เขี้ยวเฟิงเหมียน หรือบางทีเขาอาจกลัวถูกวางยาพิษก็เป็นได้ “ข้ามาที่นี่มีธุระอย่างเดียว จะเข้าเรื่องอย่างรวดเร็ว ท่านหมอลาแล้วใช่หรือไม่ว่าฮ่องเต้ทรงพระประชวร”

“เข้าได้ข่าวมา แต่ไม่ทราบแน่ชัดว่าเป็นอะไร” บูโมโฉวเกาแดงตามองซูหลี่จวินอย่างไม่ไวใจ

“ฮ่องเต้ทรงเดินไม่ได้มาหลายเดือนแล้ว สาเหตุนั้นไม่มีใครทราบ ไม่ได้มีความผิดปกติทางกาย ไม่มีอาการเจ็บป่วยอื่น ไม่มีรอยแผล ไม่ได้ถูกพิษ ลมปราณต่างๆ ล้วนเป็นปกติทั้งสิ้น หมอลหลวงคนเก่าตรวจหาสาเหตุไม่พบ หมอผีมือดีหลายคนในเมืองหลวงก็หาสาเหตุไม่ได้ ข้ามา

วันนี้จึงอยากจะเชิญท่านหมอมโม่โม่...” ขุนนางใหญ่ค้อมศีรษะลงนิดๆ
“เดินทางลงจากเขาเพื่อไปตรวจอาการฮ่องเต้”

“ชะ...ข้าหรือ ลงจากเขานะหรือ” อาจารย์สุนัขของเซียวเฟิงเหมียน
ร้องลั่นกระท่อม

เซียวเฟิงเหมียนรู้ว่าบูโมโม่โม่ต้องขึ้นมาอยู่บนเขานี้ ส่วนหนึ่ง
ก็เพราะต้องการหลบซ่อนเลือดสุนัขป่าของตน อีกส่วนเพราะไม่ชอบสมาคม
กับผู้คนมากนัก ทั้งยังรังเกียจกลิ่นมนุษย์ที่แออัดกันในเมืองใหญ่ อาจารย์
จมูกไวต่อกลิ้นคนมาก จนเซียวเฟิงเหมียนต้องใช้สมุนไพรหอมอบผิวเสมอ
เพื่อไม่ให้อาจารย์ต้องทรมานกับกลิ่นสาบมนุษย์ของเขา

“ข้าเคยได้ยินว่าท่านหมอลงเขาไปรักษาคนยากไร้มาหลายครั้ง ก็
แปลว่าไม่ใช่ลงเขาไม่ได้” ขุนนางชุกกล่าวเสียงเรียบๆ เชื่องช้า แต่กดดันยิ่ง

“ชะ...ข้า...” อาจารย์หันศีรษะไปมา มองเซียวเฟิงเหมียนเหมือน
อยากให้ช่วย แต่ลูกศิษย์ยืนส่ายหน้าอยู่ด้านหลังซูลี้จวิน บูโมโม่โม่จึงต้อง
หาเหตุผลเอง “ข้ามีจิตใจเรื่องการช่วยเหลือคนทุกข์ยาก คนจนคนพิการ
ต่างๆ เมื่อข้าสัมผัสสมาทานแล้ว แต่ฮ่องเต้เป็นโอรสสวรรค์ เมื่อข้าสกรปรก
เกินกว่าจะไปแตะต้อง”

“ข้าคิดว่าเจียอึ้งไม่ถึงสาเรื่อนั้นหรอก” ซูลี้จวินเรียกฮ่องเต้
ด้วยชื่อตัวเพราะถือตนว่าเป็นญาติ อำนาจที่ปรากฏผ่านการเรียกชื่อทำเอา
อาจารย์สุนัขลั่นน้ำลาย เขาเห็งอแตกเต็มหลัง อ้าปากพะงาบเหมือนจะ
พูดอะไร แต่ก็ไม่พูด

ซูลี้จวินรอกอยู่นานเห็นหมอมโม่โม่ไม่พูดอะไร เขาจึงพูดออกมาว่า

“ข้าปลดหมอลงไปแล้ว ราชสำนักขาดหมอฝีมือดี นอกจาก
เชิญท่านลงเขาไปตรวจอาการแล้ว ก็อยากขอให้หมอมอบประจำตัวฮ่องเต้
สักปีสองปี จนกว่าจะหายจากอาการป่วยนี้”

คำพูดของซูลี้จวินทำเอาบูโมโม่โม่แทบเป็นลม แค่นี้ก็ต้องลงไป
อยู่กับพวกมนุษย์ หมอก็แทบจะจับไข้เองเสียแล้ว นี่ไม่ใช่แค่มนุษย์ทั่วไป
เป็นถึงเหล่ามนุษย์ร้ายกาจในวังหลวง เจ้าสุนัขที่น่าสงสารจะไปอยู่ได้อย่างไร
อยู่ไม่ถึงสองสัปดาห์ก็คงถูกจับต้อนน้ำแกงทางสุนัขเป็นแน่

“ข้าไปไม่ได้หรอก ไปไม่ได้” อาจารย์สนุชชะลาละลัก แต่จะปฏิเสธขุนนางใหญ่แบบนี้ได้อย่างไร เขาหันซ้ายหันขวา เมื่อเห็นเซียวเฟิงเหมียนยืนอยู่ในความมืดของเงาตะเกียง บูโมโคโนกีนึกทางรอดออก จึงรีบพูดไปว่า “ให้ลูกศิษย์ข้าลงไปแทนแล้วกัน เซียวเฟิงเหมียนมีฝีมือ รุ้ยาสมุนไพร ตัดฝีผารักษาโรคก็ได้ รับรองว่ารักษาช่องเต้ได้แน่”

เซียวเฟิงเหมียนเงยหน้ามองอาจารย์ ถลึงตาจ้องผ่านแสงไฟสลัว แต่บูโมโคโนบัดมือเหมือนอยากไล่ปัญหาให้พ้นจากตัว

“นะ ผู้ตรวจการชู้ ท่านพาเฟิงเหมียนลงเขาไปเกิด นางเป็นศิษย์เอกของข้า ถึงข้าจะมีลูกศิษย์อยู่คนเดียวก็เกิด แต่ไม่ได้หมายความว่านางเป็นศิษย์เอกเพราะมีคนเดียวนะ ฝีมืออย่างนางหาตัวจับได้ยาก ขยันขันแข็งหนักเอาเบาสู้ พาไปทำงานดีกว่าให้ข้าไปเป็นไหนๆ ท่านผู้ตรวจการก็รู้ ข้าจะจ่อมฉุ่ ควรได้เป็นเทพเซียนตั้งนานแล้ว แต่ขี้เกียจบำเพ็ญพรต จึงติดอยู่ในโลกมนุษย์แบบนี้ พาข้าไปวังหลวง ข้าก็งนอนทั้งวัน อ้าปากรอให้คนป้อนลูกพลับแห้งบ้าง ป้อนขนมบ้าง เป็นที่ติดเงินจินหาเปล่านั้น”

“ท่านอาจารย์!” เซียวเฟิงเหมียนร้องลั่น จะไร้ความรับผิดชอบอย่างไรก็ควรมีความคิดอ่านบ้าง เขาดำรงชีพในฐานะชายปลอมเป็นหญิง จะให้ลงไปอยู่ในวังหลวงได้อย่างไร ในวังมีคนจับตาอยู่ทุกฝีก้าว หากความแตกขึ้นมา แม้ไม่ได้ทำอันตรายแก่ช่องเต้ แต่ปลอมตนเข้าไปในวังแบบนี้ก็ต้องถูกลงโทษเป็นแน่ ส่งเขาลงไป ไม่ต่างอะไรจากเอาคอปิปาตเซียง แล้วยังไม่นับเรื่องเหตุผลหลักที่ทำให้เขาต้องปลอมเป็นหญิงอีก...

ตลอดชีวิตนี้ เซียวเฟิงเหมียนไม่ยอมคบเจอใคร ไม่ควรต้องใกล้ชิดใคร ไม่ควรเป็นผู้ชายของสตรีใด จึงตัดสินใจปลอมเป็นหญิงเพื่อความปลอดภัยของตัวเอง แต่อาจารย์กลับคิดจะผลักไสเขาให้เข้าไปในวังหลวงอย่างนั้นระอะ

ในวังมีหญิงงามมากมาย ถ้าเกิด...ถ้าเกิดเขาตกหลุมรักใครขึ้นมา ชื่อของเซียวเฟิงเหมียนผู้นี้ก็ได้ไปแปะอยู่บนป้ายสุสานนะสิ!

เซียวเฟิงเหมียนเกิดมาพร้อมคำสาป ซึ่งปรากฏเป็นรอยปานแดงรูปดอกพลับพลึงบนฝ่ามือทั้งสองข้าง

พลับพลึงแดงคือดอกไม้แห่งความตาย หมออดูทำนายว่า หากเขาตกหลุมรักใคร่แล้วถูกหญิงคนนั้นนั้นปฏิเสธรัก เขาจะสิ้นลมหายใจก่อนอาทิตย์ตกดินในวันเดียวกันนั้น

เมื่อรู้ดังนั้น พ่อแม่ของเซียวเฟิงเหมียนจึงตั้งใจเลี้ยงลูกให้เป็นสตรีตั้งแต่เด็ก เพราะหวังว่าหากเซียวเฟิงเหมียนแต่งงานเป็นสตรี จะไม่มีโอกาสมีความรักกับแม่นางน้อยคนไหน ตัวเซียวเฟิงเหมียนเองก็ถูกสั่งสอนมาตั้งแต่เล็กให้หวาดกลัวการครองคู่ มิปรารถนาความรัก จนเมื่อพ่อแม่จากไป ชายหนุ่มก็มาขลุ่ยตัวอยู่บนป่าเขา ตัดโอกาสที่ตนเองจะได้พบหญิงงามหวังตายอยู่บนเขาในฐานะศิษย์คนเดียวของบูโมโจว

แต่ตอนนี้อาจารย์สุนัขกลับมาเรื่องให้เขาต้องเดินทางลงไปยังวังหลวง ช่างน่าตายนัก เซียวเฟิงเหมียนได้แต่หวังว่าผู้ตรวจการซูลี่จวินจะไม่โง่งม เชื่อคำหว่านล้อมของอาจารย์สุนัขผู้

...แต่เจ้าผู้ตรวจการโง่งมดันหลงเชื่อ

“ถ้าท่านหมอยืนยันแบบนั้น ข้าคงต้องขอรับกวนแม่นางเฟิงแล้ว”

ซูลี่จวินลุกขึ้นมาค้อมศีรษะให้เซียวเฟิงเหมียนอย่างอ่อนโยน ทำเอาชายหนุ่มในชุดหญิงสาวต้องรีบยกมือห้าม

“ท่านผู้ตรวจการอย่าทำให้ผู้น้อยต้องอายล้น” เขาริบบยับหนีแสงไฟซ่อนตัวในเงามืดยิ่งขึ้นอีก “อีกอย่าง ตัวข้าแซ่เซียว นามว่าเซียวเฟิงเหมียน หาได้แซ่เฟิงไม่ ส่วนเรื่องที่จะให้ข้าวังหลวงในครั้งนี้...”

เขาหวัดสายตาไปมองอาจารย์ แต่อีกฝ่ายทำท่าทองไม่รู้ร้อน คล้ายว่าบ่วงหลุดจากคอตนแล้ว ให้ศิษย์หาทางไปต่อเอง

โยนเผือกร้อนมาใส่ข้าเสียได้นะ” เขากลิ่งตาใส่บูโมโจว ไม่ได้พูด แต่แสดงออกมาทางสีหน้า

“ก็ข้าไม่อยากไปวังหลวงนี่” อาจารย์ลอยหน้าลอยตากลับมา

แน่นอนว่าซูลี่จวินมีหรือจะไม่เห็นการโต้ตอบไร้เสียงนี้ เขายกยิ้มน้อยๆ พูดสรุปวอร์ดว่า “จ้ะแม่นางเซียวไปเตรียมของเสียเถิด เราต้องกลับถึงวังก่อนรุ่งสาง ข้ามากลางคืน ต้องกลับกลางคืน”

“ลงเขาก่อนรุ่งสางไม่มีทางเป็นไปได้ ทางลงเขากลางคืนอันตรายนัก

แถมยังมีเลื้อสาง ท่านผู้ตรวจการขอให้เข้าเสียก่อนค่อยเดินทางจะดีกว่า” เชี่ยวเฟิงเหมียนพูดอย่างตกใจ ลืมนึกไปว่าซูหลี่จวินก็โผล่มาที่นี้ในตอนกลางดึก คนที่ขึ้นขามากลางคืน ย่อมไม่กลัวที่จะต้องลงเขาในยามกลางคืนเช่นกัน ซูหลี่จวินปิดผมตนเองเล็กน้อย พูดเสียงนุ่มว่า

“เรื่องสัตว์ร้ายนั้นไม่ต้องกลัวเลย ตัวข้ามีวรยุทธ์ เหาะขึ้นมาใช้เวลาราวสองเค่อ³ ไม่ลำบากแต่อย่างใด”

“ท่านมี แต่ผู้น้อยไม่มี หากท่านจะพาผู้น้อยไป เราก็คงต้องเดินลงเขา” เชี่ยวเฟิงเหมียนกล่าว

“ถ้าเช่นนั้น...” ในแวตาสูหลี่จวินมีประกายวาววับ “คงต้องขอล่วงเกินอุ้มแม่นางเหาะไป ไม่ต้องห่วง ข้าจะไม่ให้ผู้ใดเห็น เกียรติของแม่นางเชียว หลี่จวินผู้นี้จะปกป้องด้วยชีวิต”

ปกป้องด้วยชีวิต! เชี่ยวเฟิงเหมียนถลึงตา ซูหลี่จวินอายุสี่สิบกว่าแล้ว ไม่ยอมตกแต่งภรรยา เข้าออกหอนางโลมจนราชวงศ์เสียเกียรติ คนแบบนี้จะหรือจะมาปกป้องเกียรติของใครด้วยชีวิต

ถ้าซูหลี่จวินอุ้มเขาแล้วรับรู้ได้ว่าเป็นชาย ก็ไม่ต้องพูดถึงชีวิตในรั้ววังเลย หมอเชียวเฟิงเหมียนผู้นี้คงถูกสังหารเสียตั้งแต่ถึงตีนเขาแล้วกระมัง

³ หนึ่งเค่อเท่ากับระยะเวลาสิบห้านาที

บทที่ 2

เชียวเฟิงเหมียนตรวจอาการอ่อนแอ

“หวา ๆ ๆ ปล่อย ๆ ๆ ๆ”

“แม่นางเชียว เมื่อครู่ก็ยังดูเป็นสตรีเรียบร้อยดี เหตุใดตอนนี้
แหกปากร้องดังเช่นนี้เล่า ถ้าข้าปล่อยแม่นางตอนนี้ ก็ตกลงไปคอหักตาย
พอดีสิ”

เชียวเฟิงเหมียนเองก็อยากจะทำตัวเรียบร้อยสงบเสงี่ยมเหมือน
ตอนอยู่ในกระท่อมเมื่อครู่อยู่หรือ แต่นี่เป็นครั้งแรกที่เขاتهเห็นเดิน
อากาศเหมือนผู้มีวิทย์ยุทธ์... จะบอกว่าเขاتهเห็นเองก็ไม่ค่อยถูกหรือ
เพราะซูหลี่จวินเป็นคนอุ่มเขาลอยหรือด้วยความเร็วระดับน่าตกใจ ทำเอา
เชียวเฟิงเหมียนที่ไม่เคยชินกับความสูงเกาะเสื่อของขุนนางเจ้าเล่ห์แน่น
มือหนึ่งกำสาบเสื่อซูหลี่จวิน อีกมือถือฝ่ามือประจำตัว ส่วนปากนั้นร้อง
ดังลั่นอย่างไม่เหลือศักดิ์ศรี

“เสียงร้องแม่นางไพเราะดี” ผู้ตรวจการซูหลี่จวินหัวเราะ เขาเร่ง
ความเร็วขึ้นอีกโดยไม่สนใจเชียวเฟิงเหมียนที่หน้าซีดเป็นไก่ต้ม

เป็นโชคดีของเชียวเฟิงเหมียนที่เขาดูคล้ายสตรี ทั้งรูปร่างที่แบบบาง
และลูกกระเดือกที่เกือบมองไม่เห็น แถมเสียงยังสูงไพเราะจากการฝึก
ร้องเพลงมาตั้งแต่เด็ก การปลอมตัวของเชียวเฟิงเหมียนจึงแนบเนียน
ต่อสายตาของผู้พบเห็น

แต่ยามถูกโอบกอดแนบชิดแบบนี้จะยังแนบเนียนหรือเปล่า

เซียวเฟิงเหมียนก็ไม่ว่าใจเหมือนกัน ที่แน่ๆ ผู้ตรวจการคงจะนึกอยู่ในใจว่า หน้าอกของแม่นางเซียวเฟิงเหมียนช่างราบเรียบไม่ต่างอะไรจากแผ่นกระดานที่เอาไว้ซักผ้า

ช่วงเวลาหาวดเสียวและนำเวียนหัวดำเนินอยู่ราวสองเค่อ ผู้ตรวจการซูก็นำเซียวเฟิงเหมียนลงจอดที่ลานดินหน้าเรือนเล็ก ๆ แห่งหนึ่งในวังหลวง ทหารที่เดินตรวจตราวิ่งเข้ามาหา เมื่อเห็นว่าเป็นพระญาติอุ้มหญิงสาวเข้ามา ในยามวิกาล ก็ทำความเคารพแล้วออกเดินตรวจตราต่อ

“อา ข้าทำแม่นางเสียเกียรติเสียแล้ว” ซูหฺลี้จวินทำตาเป็นประกาย วาววับ “ไหนๆ ก็เสียไปแล้ว ก็เสียให้มันจริงเลยดีไหม เซียนแม่นางขึ้น เรือนนอนของข้า...”

ถ้าอีกฝ่ายเป็นชายหนุ่มธรรมดา เซียวเฟิงเหมียนคงชวนเข้าไปให้เพลหนึ่งแล้ว แต่นี้เป็นขุนนางชั่วแห่งราชสำนัก เขาเลยไม่กล้าทำร้ายให้เลือดออกได้แค่ค้อนเข้าวงใหญ่เฉยๆ

“แหม ข้าล้อเล่น” ซูหฺลี้จวินหัวเราะ “เรือนเล็กแค่นี้ไม่ใช่เรือนข้าหรอก เป็นเรือนรับรองที่ข้าเตรียมไว้สำหรับท่านหมอโมโนะ ด้านในจัดไว้เรียบร้อยแล้ว และมีบ่าวไพร่รอรับใช้อยู่ อยากรู้เรื่องนี้ก็เซียนแม่นางพักผ่อนก่อน พรุ่งนี้สายๆ ข้าจะมาหาอีกครั้งเพื่อพาไปตรวจอาการเจียอี่”

เซียวเฟิงเหมียนมองดูใบหน้าที่ของซูหฺลี้จวินโดยอาศัยแสงจันทร์เต็มดวง ก่อนหน้านั้นเขาคิดว่าซูหฺลี้จวิน ขุนนางทรยศคงมีประสงค์ร้ายต่อฮ่องเต้ หรือดีไม่ดีซูหฺลี้จวินนี่แหละอาจเป็นคนทำให้ฮ่องเต้ขาดการเองก็เป็นได้ ที่หาหมอมาช่วยรักษานี้ก็เพราะทนเสียงกดดันจากประชาชนไม่ไหว ชาวบ้านร้านตลาดต่างก็ล้อกันหนาหูเรื่องฮ่องเต้พระองค์ใหม่ต้องนั่งรถเข็นว่าราชการ ดังนั้นซูหฺลี้จวินคงไม่ได้อยากให้เขารักษาจนเจียอี่อย่างจริงจังอะไรนัก

ทว่าเมื่อมองดูใบหน้าที่ของท่านผู้ตรวจการในเวลานี้ เซียวเฟิงเหมียนกลับเกิดสงสัยในความคิดของตนขึ้นมา สีหน้าและแววตาของซูหฺลี้จวินดูไม่ใช่คนชั่วช้า เสียงเรียกชื่อฮ่องเต้ก็ช่างอ่อนโยน แผ่ด้วยความรักสามส่วน ความห่วงใยอีกเจ็ดส่วน ช่างน่าสงสัยว่าเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น

“มองซ้านานแบบนี้ หรืออยากให้ซ้าพวกกลับเรือมากกว่า”

ซูหลี่จวินชายเจ้าสำราญกระตือรือร้นเมื่อเห็นเซียวเฟิงเหมียนจ้องตน ตาค้าง เซียวเฟิงเหมียนนึกขึ้นได้จึงรีบมองไปทางอื่น เขาทำท่าบั่นปึง สองแขนอ้อมผีผาของตนเดินขึ้นเรือไปทันที

“จะไม่ล่าช้าเสียหน่อยหรือ แม่นาง” ซูหลี่จวินพูดปนหัวเราะ เซียวเฟิงเหมียนนึกขึ้นได้จึงรีบหันมาทำความเคารพเขาทั้งที่สองแขนยังถือผีผาไว้

“ราตรีสวัสดิ์ ท่านผู้ตรวจการ”

นางกำนัลหญิงสองคนเปิดประตูออกมา เมื่อเห็นซูหลี่จวินก็รีบ คำนับต่ำ เขายิ้มให้พวกนาง ปากสั่งว่า

“เสี่ยวเหมย ชื่ออ้าย นี่แม่นางเซียว คิษย์ของท่านหมอบูโมโจว นางจะมาตรวจพระอาการฝ่าบาทแทนหมอลวง แม่นางเซียวรีบเดินทาง ไม่ได้เตรียมข้าวของอะไรมามากนัก หากขาดเหลืออะไร พวกเจ้าช่วยหา ให้นางนะ”

นางกำนัลทั้งสองรับคำ ยังไม่ทันที่เซียวเฟิงเหมียนจะพูดขอบคุณ ร่างสูงของซูหลี่จวินก็กระโดดหายลับไปกับท้องฟ้ายามราตรี

เรือนที่ผู้ตรวจการเตรียมไว้ให้เซียวเฟิงเหมียนนั้นมีขนาดไม่ใหญ่นัก แต่ ก็พอเหมาะแก่ฐานะของหมอ ด้านหน้าเป็นลานกว้างมีต้นไม้ใหญ่ดูร่มรื่น ถัดจากต้นไม้ใหญ่ไม้ไผ่มีแคร่ไม้ไผ่อยู่ตัวหนึ่ง ทั้งยังมีโต๊ะเก้าอี้อีกชุด ให้นั่งเล่น ด้านหน้าของตัวบ้านมีเฉลียงทอดยาวและประตูซึ่งนำไปสู่ ห้องนอนใหญ่ ส่วนด้านหลังนั้นเป็นห้องของบรรดานางกำนัล และบริเวณ สำหรับทำครัว

เซียวเฟิงเหมียนเข้าไปในห้องซึ่งนางทั้งสองเตรียมไว้ให้เขา มันเป็น ห้องที่ตกแต่งสวยงามสมเป็นอาคารในวังหลวง หากนำกระท่อมโกโรโกโส ของบูโมโจวมาเทียบ ก็คงเหมือนเทียบดอกไม้งามกับเศษหิน แต่ถึง อย่างนั้นเขาก็ไม่ได้มีอาการตื่นเต้นแต่อย่างใด เพราะรู้ว่าตนไม่ได้ มาที่นี่เพื่อเที่ยวเล่นสนุกสนาน แต่กำลังอยู่ในอันตรายชนิดจะถูกประหาร

เมื่อใดก็ได้

ห้องนี้มีเตียงหนึ่งหลัง และมีโต๊ะเก้าอี้ซึ่งมีน้ำชากับของว่างถูกจัดไว้เสิร์ฟเหมยชวนให้เขากินน้ำชากับขนมก่อน ส่วนซืออ้ายบอกว่าจะไปเตรียมน้ำมาให้อาบ

ชายหนุ่มกล่าวขอบคุณเสิร์ฟเหมยและบอกว่าเขารู้สึกไม่หิวเพราะบินมาจนเวียนศีรษะไปหมด เมื่อนางกำนัลอีกคนยกน้ำร้อนมาให้ เขาก็ขอรับอย่างสุภาพให้พวกนางออกไปเสีย เพื่อเขาจะได้อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าตามลำพัง

นางทั้งสองยิ้มและบอกเขาว่าพวกนางนอนอยู่ห้องด้านหลังกำแพงติดกัน หากมีเรื่องใดให้เขาส่งเสียงเรียกได้ เสี่ยวเฟิงเหมียนขอบขอบคุณพวกนาง ระลึกไว้ในใจว่าคนคุมอยู่ห่างออกไปเพียงแค่กำแพงกันบาง ๆ เท่านั้น

เมื่อนางกำนัลออกไปแล้ว เสี่ยวเฟิงเหมียนจัดการวางผ้าของตนเองบนพื้นข้างเตียง พร้อมกับข้าวของส่วนตัวเล็กน้อยที่เขาห่อใส่ผ้านำมาด้วย ชายหนุ่มไม่ได้นำเสื้อผ้ามามากนัก เพราะสิ่งที่สำคัญสำหรับเขามีเพียงผ้าไหมและเข็มพิษที่ซ่อนในแขนเสื้อเท่านั้น เขาไม่ได้พยายามไพร่ใด ๆ มาจากกระท่อมของบูโมโจวเลย เพราะคิดว่าหากต้องการปรุงยาราชสำนักน่าจะมีสมุนไพร่ที่คล้ายกันให้ใช้ได้ หรือถ้าไม่มีจริง ๆ ก็จะได้ใช้เป็นข้ออ้างในการกลับขึ้นเขา

เสี่ยวเฟิงเหมียนสำรวจดูทั่วห้อง รวมถึงตรวจดูตามเพดานว่ามีช่องให้องครักษ์เงาแอบซ่อนอยู่หรือไม่ เมื่อแน่ใจว่าในห้องไม่มีใคร เขาจึงใช้น้ำร้อนล้างใบหน้าและมือเท้า ก่อนจะเข็นถังน้ำไปมุมห้อง ชายหนุ่มไม่เปลี่ยนเสื้อผ้าหรืออาบน้ำ เพียงแต่ซึมขนมชนิดหนอย ดื่มน้ำชา แล้วนั่งที่เก้าอี้อยู่ชั่วครู่เพื่อรวบรวมความคิด

วันพรุ่งนี้ผู้ตรวจการซูลี้จวินคงพาเขาไปพบฮ่องเต้ ถ้าให้เดาเจตนาของผู้ตรวจการ คงไม่ได้หวังให้เขารักษาฮ่องเต้อย่างเป็นจริงเป็นจังอะไร การที่ซูลี้จวินคว้าเอาศิษย์หญิงของบูโมโจวมาโดยไม่ตั้งต้นให้อาจารย์ลงมาเอง ก็คงเป็นเพราะไม่ต้องการให้คนมีฝีมือมารักษาจริงเจี๋ยอี้ แต่

เซียวเฟิงเหมียนตัดสินใจแล้วว่าเขาจะตั้งใจตรวจพระอาการของฮ่องเต้ และรักษาให้อย่างดีที่สุดที่จะทำได้

“อย่างน้อยอาจมีประโยชน์แก่แผ่นดิน” เซียวเฟิงเหมียนรำพึงกับตนเอง แล้วขึ้นเตียงนอนหลับพักผ่อน เป็นการจบคำคิดอันแสนยาวนาน

เช้าวันต่อมา ซื่ออ้ายเข้ามาปลุกเซียวเฟิงเหมียนในห้อง นางเข้ามาที่ข้างเตียงและส่งเสียงเรียกเขาเบาๆ

“ท่านหมอ”

เซียวเฟิงเหมียนลืมตาขึ้น เห็นเตียงนอนสวยงามก็แปลกใจว่าตัวเองอยู่ที่ไหน แต่เมื่อนึกได้ เขาก็ได้แต่นึกขอบคุณตัวเองอยู่ในใจ

เมื่อคืนก่อนหลับ เขาสังหรณ์ใจแปลกๆ ว่านางกำนัลอาจเข้ามาปลุกเขาในตอนเช้า จึงใช้เข็มเล่มหนึ่งปักไว้บนต้นขาตัวเองในจุดที่เหมาะสม เพื่อป้องกันการเกิดกำหนด พวกนางจะได้ไม่รู้ว่าเขาเป็นชาย

เขานึกเข็มเล่มนั้นทำหน้าที่ของมันได้อย่างดีเยี่ยม ชายหนุ่มลุกขึ้นนั่งบนเตียง มือดึงเข็มออกจากต้นขาอย่างรวดเร็ว แล้วยิ้มให้นางกำนัล เพราะไม่รู้ว่าควรพูดอะไรดี

หญิงทั้งสองนำเสื้อผ้าใหม่มาให้ พวกนางบอกว่าเขาควรแต่งตัวดีๆ ก่อนเข้าพบโอรสสวรรค์

เซียวเฟิงเหมียนมองเสื้อผ้าอย่างดีในมือเสียวเหมย ผ้าสีชมพูสลักขาว ปักดอกไม้ฝีมือประณีตคล้ายกับที่พวกนางสวมใส่กัน ไม่หุหุหมาถึงชั้นฉลองพระองค์ขององค์หญิง แต่ก็หุหุหุหากว่าชุดเรียบๆ ที่เขาสวมอยู่มาก

“ขอบคุณพวกท่านที่มีน้ำใจต่อข้า แต่ข้าเป็นหมอ แต่งตัวธรรมดา คงไม่เป็นไร”

ซื่ออ้ายกับเสียวเหมยหัวเราะกัน “ท่านหมอสวยขนาดนี้ ได้ใกล้ชิดฮ่องเต้ อาจมีโอกาสดำเนินพระสนมก็ได้แน่เจ้าคะ”

แบบนั้นยังไม่ดีใหญ่ เซียวเฟิงเหมียนนึกพลางสายตึระะ แต่นางกำนัลทั้งสองจะยั้งคะยอให้เขาสวมชุดที่พวกนางเตรียมมา ทำทาง

หญิงทั้งสองบ่งบอกชัดว่า หากเขาไม่ลุกขึ้นแต่งตัว นางคงจะเข้ามาบังคับช่วยเขาเปลี่ยนชุดเป็นแน่ เชียวเฟิงเหมียนเห็นท่าไม่ดีจึงรีบเสื้อผ้ามาและขอเปลี่ยนเครื่องแต่งกายด้วยตนเอง

เสี่ยวเหมยนำอาหารเข้ามาให้ เมื่อเขาถามว่าพวกนางกินอะไรหรือยัง และชวนกินด้วยกัน พวกนางก็หัวเราะร่าเรีง รีบไปยกสำรับของตัวเองมารวมโต๊ะกับเขาด้วย ท่าทางเด็กสาวทั้งสองดีใจที่หมีหึงผู้นี้ไม่ถือตัวตลอดมื้ออาหาร เสี่ยวเหมยกับซืออ้ายพูดคุยกับเชียวเฟิงเหมียนอย่างสนิทสนม

“ท่านหมี ถ้าหากท่านได้เป็นพระสนม อย่าลืมเรียกข้าเสี่ยวเหมยกับซืออ้ายไปเป็นนางกำนัลของท่านนะ” เสี่ยวเหมยกินข้าวไปพลาง ปากก็ยังพูดล้อเล่นเรื่องเดิมไม่เลิก ทำเอาเชียวเฟิงเหมียนร้อนๆ หนาวๆ อย่างบอกไม่ถูก

“ฮ่องเต้เลือกคนเป็นพระสนมบ่อยหรือ” เขาถาม ถ้าหากจงเจียอู่เป็นพวกเห็นหญิงงามหน่อยก็เกี่ยวไปหมด เชียวเฟิงเหมียนจะรีบเอาหมีกวาดปานบนหน้าตัวเองก่อนสักสามจุด จะได้รอดพ้นภัยพาล

“ไม่หรอกเจ้าคะ ไม่เคยเลย นอกจากพระคู่มั่นแล้ว ฝ่าบาททรงไม่มีสตรีอื่น แม้แต่สาวใช้ขุนเตียงก็ไม่มี”

เชียวเฟิงเหมียนกำลังจะถามเรื่องพระคู่มั่น แต่ซืออ้ายเปรยขึ้นมาก่อนว่า “ท่านซูหลี่จวินก็ไม่แต่งงาน แต่มีสาวขุนเตียงมากมาย แถมข้ายังได้ยินว่า...”

“พอ หัวจะขาดเอา” เสี่ยวเหมยตีเพื่อนตนเองแล้วพวยข้าวเข้าปากอีก

เชียวเฟิงเหมียนพอรู้มาบ้างว่าซูหลี่จวินซื้อหญิงนางโลมเป็นว่าเล่น แต่นั่นไม่ใช่บทสนทนาที่จะยกมาคุยแต่เช้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าทั้งสามกำลังรอการปรากฏตัวของซูหลี่จวินอยู่ ขึ้นคุยเรื่องนี้แล้วผู้ตรวจการเดินมาได้ยิน มีหวังได้โดนตีกันถ้วนหน้าทั้งสามคน เขาจึงคิดว่าหยุดถามเรื่องนี้ไปก่อนดีกว่า ส่วนเรื่องพระคู่มั่นของฮ่องเต้นั้น ไว้มีโอกาสค่อยลองถามดูใหม่ในอนาคตก็คงได้

กินข้าวเช้าเสร็จได้สักหนึ่งกำ๑นรูป คนที่เขารอกัโผล่มาที่ประตูเรือน ซูลี่จวินดูมยั๑งกว่าเมื่อคั๑นในแสงสว่าง ขุนนางถามเซียวเพ๑งเหม๑ย่นว่ มีลั๑งใดต๑องน่๑ไปเพ๑ื่อใช้ในการร้๑ษาหม เซียวเพ๑งเหม๑ย่นอ้๑มผ๑ผ๑าของตน ออกมา กล่๑วอธิบายว่

“ผู๑นอ๑ยั๑ใช้ผ๑ผ๑าที่ร้๑ษาคนปว๑ย...”

ซูลี่จวินพยั๑กหน้ารับ “เพ๑ราะแบบนั๑ เมื่อบอกให้ไปเก็บของ แม่๑นางจ้๑งหย๑บผ๑ผ๑าเป็นอ๑ยั๑งแรก แต่ข้๑าไม่เคยได้ย๑นว่๑ท่านหมอบุ๑ไม่โจ๑วเล่น ดนตรีเพ๑ื่อร้๑ษาดว๑ย”

“เรียนท่านผู้๑ตรวจการ” เซียวเพ๑งเหม๑ย่นกั๑มหน้าต่ำ “วิชานั๑ผู๑นอ๑ย ลี๑บทอดมาในตระกูล จากพ่อแม่๑มาสู่ผู๑นอ๑ย วิช๑าทำยาสม๑นั๑พร๑เท่านั้น ที่ผู๑นอ๑ยเรียนจากท่านอาจารย์”

“ตระกูลเซียวของท่าน...” ซูลี่จวินทำทำคั๑ด นั๑วเร๑ียวว๑ดแตะ ร๑มผ๑ปากแล้วพลั๑นเจ๑ยไป

เซียวเพ๑งเหม๑ย่นขยั๑บผ๑ผ๑าในมือ กล่๑วเสียงแผ่วเบาและสุ๑ภาพ “ตระกูลผู๑นอ๑ยเป็นหม๑มาหลายชั่วว๑ยคน แต่บัดนั๑ตระกูลลั๑นแล้ว พ่อแม่๑ตายจาก เหลือผู๑นอ๑ยเพ๑๑งคนเด๑ยวลี๑บทอดวิชา วิช๑านั๑ลี๑บทอด โดยสายเล๑อดจ้๑งคงจบลั๑นลงที่ผู๑นอ๑ย”

“พูดอะไรแบบนั๑น เด๑ยวท่านหม๑มีลูกหลาน พวกเข๑าก็ร้๑าเรียน จากท่านเองแหละ” ซูลี่จวินไม่รู้ถึงคำสาป๑นแดงของเซียวเพ๑งเหม๑ย่น จ้๑งสรุ๑แบบงายๆ พล๑งยั๑มให้กำลั๑งใจ

การเข้าเฝ้าช๑องเต้ไม่ได้เกิดขั๑นกลางวังหลวงท่า๑กลางสาย๑าข๑นางมากมาย แต่เกิดขั๑นในห้องเล๑๑กๆ ที่ดูคล่๑ยจะเป๑นห้องพัก มองปร๑าดเด๑ยก็รู้ว่ ไม่ใช่ห้องบรรทมของเ๑อรส๑วรรคั๑แน๑น ซูลี่จวินคงเตร๑ยมห้องนั๑ไว้ ให้เข๑ากับช๑องเต้ได้พบกันเพ๑ื่อถว๑ยการร้๑ษา

จ๑งเจ๑ยอ้๑ปราก๑ั่วตัวในชุดสีน้ำ๑าลธรร๑ดาเหมือนชาวบ้าน แม่๑จะ ตัดเย๑บอ๑ยั๑งดี แต่กั๑ไม่ได้เป็นลี๑ประจ๑องคั๑ช๑องเต้ เซียวเพ๑งเหม๑ย่นคั๑ดว่ คงเป๑นชุดล่๑ลองที่เป๑ลั๑ยนมาหลั๑งออกว่๑ราชการใน๑อนเช้า คนรับใช้เป๑น

คนเข็นรถเข็นไม้เข้ามา เขียวเพิงเหมียนรีบลุกขึ้นถวายคำนับ จงเจียอี้มองเขาแล้วพยักหน้าให้ สีหน้าแววตาไม่บ่งบอกอะไรเป็นพิเศษ

เขียวเพิงเหมียนไม่กล้าเงยหน้าขึ้น ตาจึงมองเท้ารองเท้าซึ่งวางบนที่วางเท้าของรถเข็น เขาเห็นแวบเดียวแต่ก็รับรู้ จงเจียอี้เป็นบุรุษรูปงาม ท่าทางสุ่ม ผมดำยาวสีเข้มเหมือนหมึก ร่างกายที่นั่นนพอบอกได้ว่าเป็นคนร่างสูง มีกล้ามเนื้อสมบูรณ์ ไม่ได้ผอมปวกเปียก สีหน้าสีผิวดูไม่ออกว่าป่วยหนักจนเดินไม่ได้

“เงยหน้าขึ้นสิ ไม่งั้นจะรักษากันอย่างไร”

เสียงทุ้มนุ่มพูดขึ้นอย่างอ่อนโยน เขียวเพิงเหมียนจึงเงยหน้าช้าๆ

“แม่นางเขียวอย่าได้เกร็ง” ซูหลี่จวินเดินไปยืนข้างรถเข็นของหลานชายริมฝีปากเขาประดับรอยยิ้ม “ตรวจอาการเจียอี้เหมือนหนึ่งคนทั่วไปที่เคยตรวจก็แล้วกัน”

“ถ้าเช่นนั้นหม่อมฉันขอล่วงเกินนะเพคะ” เขียวเพิงเหมียนขยับเข้าไปใกล้คนป่วย ลูกเขาลงหน้ารถเข็น

ฮ่องเต้ขยับเท้าเล็กน้อยเมื่อมีคนเข้าไปใกล้ แปลว่าเขายังพอขยับได้อยู่ เขียวเพิงเหมียนพยักหน้า เมื่อครู่ก่อนที่คนรับใช้จะพาฮ่องเต้เข้ามา ซูหลี่จวินได้นำบันทึกของหมอหลวงมาให้เขาอ่านศึกษาพระอาการของฮ่องเต้ สิ่งที่บ้านทีกไฉนนั้นแปลกมาก ไม่มีไข้ ลมปราณปกติ ชีพจรปกติ ไม่มีอาการเจ็บป่วย มีเพียงบางวันที่ฮ่องเต้จะรับสั่งว่าปวดขาบ้าง เจ็บกล้ามเนื้อต้นขาบ้าง แต่เมื่อทดสอบแล้วขาทั้งสองข้างก็ไม่มีคามผิดปกติ แม้แต่รอยฟกช้ำดำเขียว หรือรอยไฝปานเล็กน้อยที่อาจเป็นคำสาปก็ไม่มี

ไม่มีหลักฐานอะไรเลยเกี่ยวกับต้นตอโรค ทว่าโอรสสวรรค์ก็ยังคงเดินเหินไม่ได้อยู่เช่นนั้นเป็นเวลาหลายเดือนแล้ว

“วันนี้ฝ่าบาทเจ็บขาบ้างหรือไม่เพคะ” เขาถาม มีอวางบนเท้าข้างที่เห็นว่าขยับเมื่อครู่ เมื่อเขาแตะ เท้านั้นก็ขยับหนีอีก

“วันนี้หรือ อิม ไม่เจ็บเลย” จงเจียอี้ตอบเสียงเลื่อนลอย ตามองมือเขาที่จับเท้าของตนอยู่

“แล้ววันที่รู้สึกเจ็บเป็นวันที่ฝนตกหรือวันที่ร้อน ค็นก่อนจะเจ็บ

ฝ่าบาทนอนตะแคงหรือนอนหงาย”

ซูหลี่จิงจินทำเสียงเหมือนหัวเราะ ทำให้เซียวเฟิงเหมียนเงยหน้าจากแทมามองสองลงหลาน จงเจียอี้ทำหน้าประหลาดขณะตอบอีกอ้กว่า

“ข้าจำไม่ได้หรอก ท่านหมอ”

“งั้นฝ่าบาทต้องหาทางจดบันทึกไว้ละเพคะ วันใดที่เจ็บขา ต้องจดไว้ว่าก่อนจะเจ็บนั้นทำอะไรบ้าง อากาศเป็นอย่างไร ขึ้นหรือหนาวเกินไปไหม แล้วก่อนหน้าจะเจ็บ ฝ่าบาทพยายามฝืนยืนหรือเปล่า หรือตอนย้ายตัวจากรถเข็นไปบนเตียง ได้ทิ้งน้ำหนักลงบนขาข้างไหนเป็นพิเศษหรือไม่”

“เรื่องอาการป่วยของข้า ท่านหมอต้องเป็นคนหาคำตอบไม่ใช่หรือ”
ฮ้องเต๋ต๋รสถาม

“เรื่องแบบนี้หม่อมฉันจะรู้ได้อย่างไร ฝ่าบาทต่างหากต้องรู้เอง”
เซียวเฟิงเหมียนตอบเหมือนไม่ใส่ใจ “ถ้าฝ่าบาทสังเกตอาการตัวเองมาไม่ได้ การรักษาก็คงลำบาก”

“แต่ท่านลุนบอกว่าท่านมีวิชาเล่นผีผารักษาโรค”

เซียวเฟิงเหมียนเงยหน้าขึ้น มีดวงบนหัวเข่าฮ้องเต๋ ลุนคลำดูอย่างระมัดระวัง ปากก็ตอบไปด้วย “มีวิชาผีผาแล้วอย่างไร วันนี้ฝ่าบาทไม่เจ็บเล่นไปก็ไม่ได้รักษาอะไรเพราะฝ่าบาทไม่ได้เจ็บอยู่ หรือต่อให้เจ็บ ถึงหม่อมฉันเล่นวันนี้ พรุ่งนี้ก็อาจเจ็บอีก สมมติว่าฝ่าบาทเจ็บทุกครั้งที่ยพยายามยืน แม้หม่อมฉันรักษาไม่ให้เจ็บ เมื่อผีผาจะยืนครั้งต่อไปก็จะเจ็บซ้ำอย่างเก่า ต้องหาสาเหตุของการเจ็บมาให้ได้ก่อน”

มือเรียวยาวของเซียวเฟิงเหมียนเลื่อนขึ้นไปบนต้นขา จับและบีบดูอย่างพิถีพิถัน ระหว่างที่อธิบายต่อ

“แก้ไขความเจ็บก็ไม่ใช่ทางแก้ปัญหา ปัญหาคือฝ่าบาทยืนไม่ได้ ต้นเหตุที่แท้จริงของการยืนและเดินไม่ได้อยู่ที่ไหน เริ่มแก้ที่นั่น ปัญหาอื่นก็จะคลี่คลายเพคะ”

พูดก็ง่าย แต่ทำคงยากนัก ต้นเหตุของการเดินไม่ได้ หมอหลวงสามคนตรวจรักษาหลายเดือนยังหาไม่พบ แล้วหมอมจากป่าเขาอย่างเซียวเฟิงเหมียนจะหาได้อย่างนั้นหรือ ชายหนุ่มครุ่นคิด ใจจดจ่อกับขา

ของฮ่องเต้มากกว่าตัวฮ่องเต้เอง มือเขาบีบต้นขาของจงเจี๋ยอี้ ใจคิดถึงแต่การตอบสนองของกล้ามเนื้อที่ตนบีบลงไป เห็นเป็นแค่เนื้อตันขา ไม่ได้คิดว่านี่คือขาของโอรสสวรรค์

เพราะรู้สึกรู้ว่าเป็นชายเหมือนกัน เซียวเฟิงเหมียนจึงไม่ได้ระงับอย่างที่เขา มักใช้เวลาตรวจคนป่วยผู้หญิง เขากดน้ำหนักมือค่อนข้างแรง มือเลื่อนขึ้นโดยไม่ได้เอ่ยขออนุญาตก่อน

ได้ยินเสียงซู่หูลี่จวินหัวเราะ เซียวเฟิงเหมียนจึงเงยหน้าอีกหน ใจนึกอยากถามผู้ตรวจการซู่ว่าจะทำอะไรนักหนา แต่พอเงยหน้าขึ้นมา จึงได้รู้ว่าตนอยู่ใกล้โอรสสวรรค์มากเสียจนน่าตกใจ เขาแทรกตัวเข้าไประหว่างเข่าทั้งสองข้างของจงเจี๋ยอี้ มือบีบต้นขา ใบหน้าก้มลงแทบจะชิดต้นขาคนไข้ และเมื่อเงยหน้าขึ้นมอง ก็เห็นจงเจี๋ยอี้มองตอบลงมาด้วยใบหน้าที่ดูลำบากใจอยู่นิดๆ

“แม่นางเซียว เจี๋ยอี้ของข้าอายุยี่สิบสองแล้วก็จริง แต่ยังไม่เคยมีภรรยา มีหญิงงามมาบีบนวดใกล้ๆ ย่อมวางตัวไม่ถูก” ซู่หูลี่จวินพูดปนหัวเราะ ส่วนเจ้าของท่อนขานั้นยกมือปิดปากตัวเองเหมือนไม่อยากร่วมวงคุย

“หม่อมฉันขอภัย” เซียวเฟิงเหมียนรีบถอยห่างออกมา “เพียงแค่อยากแน่ใจว่า...หม่อมฉันแค่กำลังตรวจ...”

“ข้ารู้” ฮ่องเต้ตอบเสียงเบา เหมือนไม่อยากให้พูดเรื่องนี้อีก

“เป็นครั้งแรกที่เจอหมอผู้หญิงสินะ” ซู่หูลี่จวินแห่หลานชาย “ข้าจะฟ้องอาฮว่าเจ้าสนใจหญิงอื่น”

“ฮวาเออร์คงมองเห็นอยู่บนเพดานโน่นแล้ว” ผู้สูงศักดิ์ตอบและเหลือบมองด้านบนนิดๆ

เซียวเฟิงเหมียนเงยหน้ามองตาม แต่ไม่พบใครอยู่บนชื่อกา หมอจึงเดาไปเองว่าอาจหมายถึงองค์รัชที่คอยระงับคัมภีร์ให้ฮ่องเต้

‘แต่องค์รัชประจําพระองค์จะเป็นผู้หญิงอย่างนั้นหรือ’ เซียวเฟิงเหมียนนึกอย่างแปลกใจ แต่ไม่กล้าถามออกไป

“เจี๋ยอี้ ที่ผ่านมาเจ้าก็ไม่เคยถูกใจใคร ไม่รับใครเป็นพระสนม

หรือว่าเจ้าถูกใจแม่นางเซียวผู้นี้เล่า ข้าจะได้ไปคุยกับท่านหมอโมโมโจให้” ชูหลี่จวินปากหาเรื่อง เซียวเฟิงเหมียนไต้ยินก็รีบพูดขัด

“คงไม่เหมาะสมกระมังเพคะ หม่อมฉันเซียวเฟิงเหมียนเกิดปีชวด อายุมากกว่าฝ่าบาทไปหนึ่งปี คงไม่เหมาะเป็นคู่ครอง”

“ถูกปฏิเสธเสียแล้ว เจียอี่” ชูหลี่จวินแห่ย์ ทำเอาหมอยาขนลุกวาบ เขาพูดปฏิเสธสองเต้แบบนี้ มิแค้นคงถูกนำไปตัดหัวเป็นแน่ นึกพลางก็เหลือบตามองคนบนรถเข็นอย่างหวาดๆ แต่คงเป็นโชคดีของเขา จงเจียอี่ดูไม่ได้ดีใจอะไร เพียงแค่อึดอัดๆ กับลุงของตน เซียวเฟิงเหมียนจึงรีบเปลี่ยนประเด็นไปพูดเรื่องอื่น

“หากฝ่าบาทไม่ว่าอะไร หม่อมฉันอยากให้ลองยกขาขึ้นให้ดู”

“ไม่ได้หรอก” โอรสสวรรค์แยมยิ้ม

“ไม่ได้ หมายความว่าอย่างไรเพคะ”

“ข้าขยับขาไม่ได้เลย”

เซียวเฟิงเหมียนขมวดคิ้ว เมื่อครู่ยังเห็นขยับเท้าตอนเขาเข้าใกล้ “นิดเดียวก็ได้เพคะ แค่นี้ก็พลายเท้าก็ได้”

“เท้าก็ยังขยับไม่ได้”

โกหก เมื่อครู่ยังขยับอยู่ซัดๆ

“แล้วมีส่วนไหนที่ฝ่าบาทขยับได้เพคะ ต้นขาหรือถัดจากหัวเข่าลงไป”

หมอยาถาม

“ไม่ได้ทั้งนั้น”

เซียวเฟิงเหมียนเจอต่อเข้าแล้ว

เห็นชัดเจนว่าขาสองเต้ยังพอขยับได้บ้าง แต่เจ้าตัวกลับยืนยันว่าไม่ได้ ถ้าคนไข้ไม่ให้ความร่วมมือแบบนี้ ต่อให้เป็นหมอเทวดามาจากไหนก็รักษาไม่ได้ หมอหลวงสามคนและหมอที่ไปเชิญมาจากสำนักต่างๆ คงจนปัญญาที่จะต่อปากต่อคำกับจงเจียอี่ ไม่ต้องพูดถึงต่อปากต่อคำหรือ แค่ว่าจะพูดแย้งก็คงไม่กล้าแล้ว

“ถ้าเป็นแบบนี้จะรักษาได้อย่างไร”

ชายหนุ่มในชุดหญิงสาวถอยออกมายืนห่างจากสองเต้ราวศอกหนึ่ง

เขาหลับตาครุ่นคิดสักครู่ เดาว่าโอรสสวรรค์คงไม่ยอมให้ความร่วมมือ เพราะเขาคือคนที่ซูหลี่จวินพาเข้ามา หมอที่ขุนนางทรยศหามายอมไว้ใจไม่ได้ เช่นเดียวกับหมอหลวงและหมอเทียบเชิญจากสำนักต่าง ๆ สองเต้คงมองว่าทุกคนเป็นมือเท้าของซูหลี่จวิน และไม่ยอมบอกสิ่งที่อาจเป็นประโยชน์แก่การรักษา พอเป็นเช่นนี้ หมอดีแค่ไหนก็ต้องพ่าย ทางเดียวที่ สองเต้จึงเจียอ้อจะยอมเป็นคนใช้ที่ว่าง่ายก็คือต้องให้วางพระทัยในตัวเขาเสียก่อน

การไว้ใจต้องใช้เวลา ตี้อันพยายามให้เปิดใจกันวันนี้คงยังไม่ได้ “แม่นางมีความเห็นอย่างไร” ซูหลี่จวินถามเมื่อเห็นเขายืนหลับตาอยู่นาน

“หม่อมฉันคิดว่า...วันนี้ฝ่าบาทกลับไปพักผ่อนก่อนเถิดเพคะ วันหน้าค่อยคุยกันใหม่”

“ท่านหมอคิดแบบนี้หรือ” เสียงทุ้มอ่อนโยนของจางเจียอ้อถาม ยิ้มมุมปากเหมือนมีอะไรในใจ

ความในใจของมังกรนั้น เชียวเฟิงเหมียนไม่อาจรู้ได้ เขาพยักหน้ารับคำ และคำนับต่ำเมื่อซูหลี่จวินเห็นหลานชายของตนออกไปจากห้อง

เชียวเฟิงเหมียนกลับมาที่เรือนของตน เลี้ยวเหมยกับซืออ้ายทำอาหารกลางวันรอไว้แล้ว พวกนางอยากรู้ว่าสองเต้สนใจอยากรับหมอยา เชียวเฟิงเหมียนเป็นพระสนมหรือไม่ ส่วนเชียวเฟิงเหมียนอยากรู้ว่าที่ผ่านมาสองเต้ตอบคำถามกับบรรดาหมออย่างไรบ้าง

“เรื่องนั้นนางก้านลออย่างพวกข้าจะไปรู้ได้อย่างไร” ซืออ้ายหน้าจ๋อยที่เชียวเฟิงเหมียนไม่ยอมคุยเรื่องที่ตนอยากฟัง

ชายหนุ่มสามผงด้ายยาวของตัวเองแล้วถอนหายใจ เลี้ยวเหมยเห็นเขาดูหงุดหงิดจึงรีบพูดขึ้นว่า

“หมอหลวงถูกไล่ออกจากวังไปหมดแล้ว เพราะรักษาฝ่าบาทไม่สำเร็จ”

“งั้นอีกไม่นานข้าก็คงถูกไล่ออกเหมือนกัน” เชียวเฟิงเหมียนนั่งลงตรงหน้าโต๊ะที่มีสำรับกับข้าวตั้งรออยู่

“ท่านหมอไม่รู้หรือว่าฝ่าบาทเป็นอะไร”

“ไม่รู้ และฝ่าบาทเองก็ไม่ได้ยากให้ใครรู้” ชายหนุ่มตอบ หยิบตะเกียบขึ้นมาจ้องมองอย่างพิริย

ตะวันเลื่อนไปตอนบ่ายคล้อย เชี่ยวเพิงเหมียนครุ่นคิดอย่างหนักกว่าจะทำอย่างไรให้ช่องเตี้ยอมเปิดใจให้เขาตรวจรักษา เขาไม่รู้ว่ไอรสสวรรค์ป่วยเป็นอะไร แต่หากยังไม่บอกอาการของตน ปิดบังไว้เพราะไม่เชื่อใจหมอแบบนี้ อาการมีแต่จะยิ่งลุกลาม ต่อไปอาจต้องนอนติดเตียง แม้แต่ลุกขึ้นนั่งก็ไม่ได้

เขาเป็นคนที่ซูลัทธิจินปามากิจจริง แต่ไม่ได้เป็นพวกพ้องของขุนนางตระกูลซู่ และเขาก็มีใจอยากรักษาคนไข้ให้หาย ยิ่งหากคนไข้เป็นถึงผู้ปกครองประเทศที่เพิ่งเปลี่ยนราชบัลลังก์ เขาก็ยิ่งอยากช่วยเหลือให้หายจากอาการประชวรโดยเร็ว เพื่อให้สามารถกลับมาคุมอำนาจในวังหลวงได้ในเร็ววัน

“ถ้าอาการหนักกว่านี้จะลำบากเอา” ชายหนุ่มเดินวนไปวนมา สุดท้ายก็ตัดสินใจไปนั่งบนเฉลียงไม้ซึ่งเปิดออกสู่สวน หยิบฝีผาขึ้นมาวางบนตัก เขาลูบคลำฝีผาประจำตัวอย่างใจลอยพลางนึกเรื่องจวงเจียอี้

“ตู้ป!”

ร่างที่ดูปราดเปรียวร่างหนึ่งกระโดดลงมาตรงหน้า เชี่ยวเพิงเหมียนสะดุ้งโหยง ที่กระโดดลงจากหลังคาคือเด็กหนุ่มวัยประมาณสิบแปดปี ในชุดสีดำทะมัดทะแมงคล้ายมือสังหาร ผมดำยาวมัดไว้สูง ใบหน้างดงามมีส่วนคล้ายจวงเจียอี้อยู่เจ็ดถึงแปดส่วน จมูกเล็กแคบ ดวงตาเรียวยาวแผ่แวงฉลาดซุกซน

“ท่านเองนะหรือ หมอคนใหม่ที่ท่านลู่พาเข้ามา”

จากคำสรรพนามที่ใช้และท่าทำให้เชียวเพิงเหมียนเดาได้ทันทีว่านี่คือจวันอ่องจวงคุณเหอ น้องชายคนสุดท้ายของฮ่องเต้ เด็กหนุ่มที่ว่ากันว่าฝึกวิชามาร ยุ่งเกี่ยวกับไสยดำทุกสิ่ง

เชียวเพิงเหมียนรีบร้อนวางฝีผาลงข้างตัวแล้วลุกขึ้นคำนับ

“ไม่ต้องมากพิธี” เด็กหนุ่มอายุน้อยกว่าโบกมือให้เขาอย่างสบายๆ

แขนอีกข้างตั้งพัดเหล็กสีดำออกมาจากในอกเสื้อ กางช้าๆ พัดเข้าหน้าตัวเอง

พัดดำวาดลายมังกรสีทอง เมื่อยามโบกไปมาดูคล้ายมังกรบนตัว พัดร้ายระบำ เขียวเพิงเหมือนยื่นมองอ่องน้อยหนึ่ง ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายมาด้วยสาเหตุอันใด

น้องชายคงเป็นห่วงพี่ชาย เมื่อรู้ว่าขุนนางทรยศพาหมอคนใหม่มา ก็อาจแวะมาตรวจสอบ...

หรือว่าจะมาชมชู้

หรือประสงค์จะฆ่าทิ้งเสียก่อนจะทำอันตรายให้พี่ชายได้

“หน้าเครียดเขียว ข้าแค่อยากมาดูเท่านั้น” จงคุณเหอฉีกยิ้มเผยให้เห็นฟันเขี้ยวสีขาว จวีนอ่องไล่สายตามองเขียวเพิงเหมือนตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า แล้วจึงลากเสียงเอื่อยๆ “ผู้หญิงงั้นเธอ...คราวนี้จะอยู่นานเท่าไร”

เขียวเพิงเหมือนจ้องกลับ ใช้สายตาแทนคำถาม

“หมอคนอื่นเทียบเชิญมาได้ไม่กี่สัปดาห์ก็กลับไป” จวีนอ่องอธิบายเพิ่มเติม พลงยิ้มโชว์ฟันเขี้ยว

หากเขาได้กลับไวเช่นนั้นก็ดีสิ เขียวเพิงเหมือนถอนใจไม่ตอบอะไร จงคุณเหอจึงพูดอีก

“ท่านหมอ เห็นว่าท่านเป็นสตรี ไม่น่ามีพิษภัยอะไร ข้าจะบอกเรื่องดีๆ ให้ก็แล้วกันนะ”

เขียวเพิงเหมือนเดาในใจว่าอีกฝ่ายจะพูดอะไรกับเขา คงสั่งให้รีบออกไปจากวังเสีย อย่าพยายามสืบค้นความจริง ต้องเป็นแบบนั้นแน่

แต่จวีนอ่องกลับหุบพัดฉับ จ้องหน้าเขาแล้วพูดว่า

“ไม่ต้องขยันทัก แต่อยู่ในวังนานๆ”

พูดจบ ร่างปราดเบรียวนั้นก็กระโดดหายไปทางเดียวกับที่มา ทั้งเขียวเพิงเหมือนไว้ที่เฉลียงนั้นเพียงล่ำพังกับความมึนงงอันมากมายเหลือประมาณ